

UCHWAŁA Nr XVIII/99/2012

RADY MIEJSKIEJ w MAŁOMICACH

z dnia 23 marca 2012r.

w sprawie uchwalenia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie na lata 2012r. - 2017r.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (t. j. - Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.), art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493 z 2005r. z późn. zm.), uchwala się, co następuje:

§ 1. Uchwala się Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie dla Gminy Małomice na lata 2012r. - 2017r., o treści:

WPROWADZENIE

Żaden człowiek nie zasługuje na stosowanie wobec niego przemocy, która powoduje cierpienie, ból i poczucie upokorzenia.

Przemoc w rodzinie, zwana też przemocą domową, to zamierzone, wykorzystujące przewagę sił działanie skierowane przeciwko członkom rodziny, które narusza prawa i dobra osobiste, powodując cierpienie i szkody. Najczęściej ofiarami przemocy domowej są kobiety i dzieci, ale nie tylko, są wśród nich również ludzie starzy, osoby niepełnosprawne fizycznie, upośledzone i chore psychicznie.

Na potrzeby Programu najbardziej odpowiednią definicją określającą przemoc domową jest definicja zawarta w ustawie z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493 z 2005r. z późn. zm.), przemoc w rodzinie – „należy przez to rozumieć jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste członka rodziny lub inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą”.

Znęcanie się i przemoc to działanie świadome i zamierzone, które ma na celu wyrządzenie krzywdy psychicznej lub fizycznej ofierze. Agresorem

jest najczęściej mężczyzna, który z punktu widzenia biologicznego jest silniejszy od pozostałych członków rodziny. Oprawca zawsze narusza prawa ofiary i jej dobra osobiste. Zachowanie to prowadzi do wyrządzania dużych szkód fizycznych i psychicznych członków rodziny. Działania agresora wykraczają znacznie poza społeczne normy i zasady zachowań międzyludzkich. Domownicy zamiast poczucia bezpieczeństwa, wsparcia i miłości otrzymują jedynie negatywne uczucia w postaci lęku, cierpienia i obrażeń ciała, a także poczucia bezsilności oraz wyrzutów sumienia. Przemoc doznawana w rodzinie rodzi konsekwencje niezmiernie głębokie i szkodliwe. Daje o sobie znać w postaci zaburzeń emocjonalnych w bliższej lub dalszej perspektywie czasowej.

W społeczeństwie nadal działa wiele mitów związanych z przemocą. Objawiają się one stwierdzeniami, że jest to zjawisko marginalne występujące wyłącznie w rodzinach dysfunkcyjnych. Tymczasem według krajowych danych statystycznych przemoc w rodzinie jest zjawiskiem powszechnym i stanowi poważny problem społeczny.

INFORMACJE OGÓLNE

Rodzina jest pierwszą, podstawową i naturalną grupą społeczną, a dom – to podpora emocjonalna i ostoja bezpieczeństwa psychicznego. W rodzinie tworzą się określone normy, regulujące zachowania jej członków oraz role i pozycje wytwarzające wzajemne oczekiwania i wymagania. To tu człowiek kształtuje swoją osobowość, system wartości, poglądy oraz poszukuje autorytetu i wzorców do naśladowania.

W przypadku dezorganizacji rodzina nie jest w stanie realizować swoich podstawowych zadań, łamane są reguły, role wewnątrzrodzinne ulegają zaburzeniu, a zachowania poszczególnych członków rodziny stają się coraz bardziej niezgodne z normami prawnymi i moralnymi oraz oczekiwaniami społecznymi.

Pojęcie przemocy w rodzinie obejmuje wszelkie odłamy złego traktowania tych członków rodziny, którzy nie są w stanie skutecznie się bronić. Przemoc domowa może być zarówno skutkiem, jak i przyczyną dysfunkcji w rodzinie – jest poważnym zaburzeniem funkcjonowania rodziny, które powoduje tragiczne skutki psychospołeczne, natomiast w skrajnych przypadkach prowadzi do poważnych okaleczeń, a nawet zabójstw.

Biorąc pod uwagę różne punkty odniesienia, przemoc w rodzinie można definiować w sposób prawny, psychologiczny, społeczny i moralny. W każdym z nich inaczej widzi się problem przemocy, inaczej diagnozuje oraz poszukuje rozwiązań.

- Perspektywa prawna – z punktu widzenia prawa przemoc jest zabroniona, a Kodeks karny określa szereg czynów dokonanych z użyciem przemocy jako przestępstwo i wyznacza kary za ich popełnienie. Podstawowym artykułem, do którego odwołujemy się w przypadku przemocy w rodzinie

jest art. 207 kk, mówiący o znęcaniu się fizycznym lub moralnym nad członkiem swojej rodziny lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy, albo nad małoletnim lub osobą bezradną. Perspektywa prawna jest bardzo ważna, ponieważ zobowiązuje organ ścigania oraz wymiar sprawiedliwości do podejmowania interwencji, ochrony ofiar, karania i podejmowania działań prewencyjnych wobec sprawców przemocy.

- Perspektywa psychologiczna – odgrywa podstawową rolę przy pomaganiu ofiarom przemocy w rodzinie i naprawianiu szkód, a także w prowadzeniu działań wobec sprawców przemocy. Pozwala zrozumieć często pozornie irracjonalne zachowania osób krzywdzonych, wewnętrzne i sytuacyjne mechanizmy zniewalające, manipulację sprawców, a także złożone procesy interakcji między sprawcą i ofiarą. Oddziaływania psychologiczne mają też kluczowe znaczenie w wyzwalaniu się z przemocy, odbudowywaniu poczucia własnej wartości i godności.
- Perspektywa moralna – najbardziej powszechna i osobista, ponieważ ocenia przemoc wobec słabszych jako zło moralne, zasługujące na potępienie i odwołuje się do wyższych wartości.
- Perspektywa społeczna – zmusza do spojrzenia na przemoc w rodzinie z dwóch punktów widzenia. Po pierwsze – normy, obyczaje i postawy rozpowszechnione w społeczeństwie mogą sprzyjać przemocy lub przynajmniej ją usprawiedliwiać. Po drugie – pozwala dostrzec wymiar społeczny przemocy w rodzinie, np. przenoszenie zachowań przemocowych poza dom rodzinny, a co za tym idzie – wzrost przestępczości, niedostosowanie społeczne, szkody zdrowotne, wzrost bezdomności oraz wiele innych problemów, których koszty ponosi całe społeczeństwo. Perspektywa społeczna powinna być uwzględniana przy planowaniu rozwiązań ustawowych i tworzeniu systemów przeciwdziałania przemocy w rodzinie na różnych szczeblach.

W bezpośrednim kontakcie z ofiarami czy sprawcami przemocy w rodzinie ważne jest rozumienie przemocy na różnych płaszczyznach. Znajomość psychologicznych mechanizmów przemocy i interakcji między ofiarą a sprawcą może pomóc przedstawicielom organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości w zrozumieniu zachowania ofiar i manipulacji ze strony sprawcy. Osoby poszkodowane często nie są w stanie przejść przez skomplikowane i długotrwałe procedury prawne bez odpowiedniego wsparcia i pomocy psychologicznej. Niezwykle ważne jest informowanie ofiar przemocy w rodzinie o przysługujących im prawach i możliwościach jego egzekwowania.

Ważne jest łączenie perspektyw i wykorzystywanie wynikających z nich możliwości pomocy, jednak należy unikać mieszania kompetencji.

Oznacza to, że każda osoba podejmująca się pracy z ofiarami czy sprawcami przemocy w jakiegokolwiek formie, powinna robić to zgodnie ze swoim przygotowaniem zawodowym i możliwościami instytucji, jaką reprezentuje. Należy mieć świadomość granicy swoich kompetencji, np. psycholog nie powinien udzielać skomplikowanych porad prawnych, a prawnik, prokurator czy policjant zajmować się terapią, natomiast interweniujący policjant lub pracownik socjalny przeprowadzający wywiad środowiskowy nie powinni podejmować się mediacji czy rozstrzygać, kto ma rację w konfliktach rodzinnych.

RODZAJE PRZEMOCY W RODZINIE:

- przemoc fizyczna – bicie, kopanie, popychanie, duszenie, przypalanie, obezwładnianie, ciągnięcie za włosy, wykręcanie rąk, itp., co powoduje różne uszkodzenia ciała: rany, siniaki, otarcia, krwiaki, złamania, uszkodzenia narządów wewnętrznych, a nawet śmierć. Przemoc fizyczna to także przymuszanie do współżycia przy użyciu siły fizycznej, gróźby lub szantażu,
- przemoc psychiczna – stała krytyka, poniżanie, upokarzanie, ciągle obrzucanie obelgami, wyśmiewanie poglądów, religii i pochodzenia, narzucanie własnych poglądów, izolowanie od rodziny, znajomych, wmawianie choroby psychicznej, musztrowanie, grożenie użyciem przemocy fizycznej czy porzuceniem, a także **BYCIE ŚWIADKIEM** przemocy,
- przemoc ekonomiczna – odbieranie zarobionych pieniędzy, wydzielanie pieniędzy na zakupy i skrupulatne rozliczanie z każdej wydanej złotówki, zmuszanie by partner za każdym razem prosił o pieniądze, zabranianie podjęcia pracy lub zmuszanie do rezygnacji z pracy,
- zaniedbanie w opiece – dotyczy osób, które nie są w stanie samodzielnie funkcjonować (nie mogą się poruszać, pójść do toalety, umyć się, przygotować sobie posiłku lub nawet samodzielnie jeść i pić). To również izolowanie od świata osób chorych psychicznie i opóźnionych w rozwoju – życie nie polega tylko na jedzeniu i wydalaniu. Zaniedbywane mogą być również dzieci i to zarówno jeśli chodzi o ich podstawowe potrzeby, np. jedzenie, ubranie, jak i potrzeby emocjonalne (poczucie miłości, czułości, bezpieczeństwa) czy poznawcze.
- przemoc seksualna – wymuszanie pożycia seksualnego, wymuszanie różnego rodzaju niechcianych zachowań w celu zaspokojenia potrzeb seksualnych sprawcy, np. nieakceptowanych pieszczot i praktyk seksualnych, sadystycznych form współżycia oraz stosunku płciowego z osobami trzecimi.

CYKLE I DYNAMIKA PRZEMOCY

Pierwsza faza – budowanie napięcia

Istotą tej fazy cyklu jest stopniowy wzrost napięcia. Sprawca przemocy wymyśla swojej partnerce, obraża ją, krytykuje, upokarza. Jest pobudzony i rozdrażniony, łatwo wpada w gniew. Dochodzi wówczas do mniejszych aktów przemocy fizycznej, które mężczyzna próbuje usprawiedliwić. Kobieta zaś stara się zachowywać ostrożnie, aby nie drażnić partnera, zauważa zmiany w jego zachowaniu, ale próbuje je tłumaczyć i usprawiedliwiać, np. przypisując winę samej sobie.

Druga faza – eskalacja

Eskalacja napięcia prowadzi w końcu do zagrażających zdrowiu i życiu kobiety aktów przemocy fizycznej, którym zwykle towarzyszy skrajna agresja werbalna. Ta faza cyklu jest krótka i cechuje ją ogromna brutalność. W tym czasie kobieta może doznać poważnych obrażeń. Mężczyzna sprawia wrażenie jakby był w amoku i nie zdawał sobie sprawy z tego, co robi. Kobieta często pomniejsza rozmiary obrażeń, aby uspokoić sprawcę.

Trzecia faza – miesiąc miodowy

Sprawca wyraża żal i przeprasza za swoje zachowanie. Jest opiekuńczy i nadskakujący. Obiecuje, że już nigdy więcej jej nie skrzywdzi.

Kobieta chce wierzyć zapewnieniom partnera, iż się zmieni i znowu będzie taki jak dawniej. Postanawia dać mu kolejną szansę i nadal pozostaje w związku. Czuje się odpowiedzialna za partnera i własną krzywdę. Faza trzecia kończy się narastaniem napięcia.

Cykl przemocy powtarza się często w krótszych okresach, przyjmując coraz brutalniejsze formy!

Takie cykle mogą trwać wiele lat. Znajomość ich przebiegu jest niezwykle ważna dla tych, którzy pomagają ofiarom przemocy w rodzinie. Osoby krzywdzone najczęściej poszukują pomocy, kiedy wystąpi ostra przemoc – wtedy najczęściej uciekają, wzywają policję, szukają ratunku lub tuż po akcie przemocy zgłaszają się do placówek pomocowych, dzwonią do telefonu zaufania, przychodzą do lekarza, skarżą się sąsiadom itp.. Czasem poszukują pomocy w fazie budowania napięcia, gdy zaczynają się bać i czują, że wydarzy się coś strasznego. Natomiast w fazie miodowego miesiąca najczęściej wycofują się z kontaktów z osobami pomagającymi, zmieniają zeznania, bronią i usprawiedliwiają zachowania sprawców przemocy. Ta faza to także czas pozornego odzyskiwania przez ofiarę kontroli i siły. Nie trwa jednak to zbyt długo i cykl się powtarza.

Ofiary w wyniku wieloletniego treningu zwykle wyczuwają zbliżające się zagrożenie, zdarza się, że w końcu wywołują awanturę, żeby „mieć już to za sobą”. To bardzo mylące zjawisko dla osób pomagających, bo łatwo wtedy powiedzieć, że sama ofiara prowokuje sprawcę, a ona głęboko w to wierzy. Przemoc z czasem się nasila i za każdym razem jest coraz gorzej. Fazy narastania napięcia są coraz częstsze, fazy ostrej przemocy coraz groźniejsze i dłuższe, a fazy miodowego miesiąca coraz krótsze i mniej

intensywne. Sprawca zwykle zaczyna od uszczypliwej uwagi, lekkiego popchnięcia, siarczystego przekleństwa, aby po jakimś czasie skończyć na ciężkim uszkodzeniu ciała, wymyślnych psychicznych torturach, trwałym okaleczeniu czy zabójstwie.

Bardzo ważnym zjawiskiem jest to, że przemoc w rodzinie nie ma świadków. Sprawca potrafi skutecznie odizolować ofiary od środków pomocy, nakłonić je do milczenia, a jeśli ktoś z zewnątrz czegoś się domyśla i zechce interweniować, może w takiej sytuacji zostać skutecznie zastraszony.

SYTUACJA PSYCHOLOGICZNA OFIAR PRZEMOCY W RODZINIE

Wszyscy pomagający ofiarom przemocy w rodzinie powinni pamiętać, że jedną z cech charakteryzujących zachowanie takich osób jest rozchwianie emocjonalne. Zachowanie ofiar bywa niezrozumiałe, irytujące, zniechęcające do pomagania. Cierpią one bardzo często na różnego rodzaju zaburzenia emocjonalne, takie jak: częste popadanie w depresję, niepokój, niekontrolowane wybuchy płaczu, śmiechu czy agresji.

Ofiary charakteryzuje niepewność, nieuzasadnione reakcje lękowe, ciągle poczucie zagrożenia, częste niezrozumiałe zmiany decyzji. Trudno od nich oczekiwać racjonalnych zachowań i konsekwencji, ponieważ cały czas żyją w strachu przed sprawcą. Ofiary często wycofują skargę, nie chcą ukarania sprawcy, sprawiają wrażenie, że same nie wiedzą, na czym im zależy. Zmieniają zeznania, zaczynają ochraniać swego krzywdziciela, a czasem wspólnie z nim oskarżają osoby pomagające o przekroczenie uprawnień. Ofiary przemocy często tracą zdolność realnej oceny swojej sytuacji oraz grożącego im niebezpieczeństwa.

PRZEMOC W ŚWIETLE AKTÓW PRAWNYCH

Już ustawa zasadnicza, jaką jest konstytucja RP, gwarantuje obywatelowi ochronę przed wszystkimi rodzajami przemocy. Sposoby i rodzaje działań, związanych z przeciwdziałaniem zjawisku przemocy w rodzinie, precyzują niżej wymienione akty prawne.

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej
art. 40 – „Nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Zakazuje się stosowania kar cielesnych”.
- Ustawa z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493 z 2005r. z późn. zm.).
- Ustawa Kodeks karny (t. j. – Dz. U. z 1997r. Nr 88, poz. 553 z późn. zm.), w szczególności artykuły:
148, 149, 156, 157, 157a, 160, 162, 189, 190, 191, 197, 200, 201, 202, 207, 210, 217.
- Ustawa Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 1997r. Nr 89, poz. 555 z późn. zm.), w szczególności art. 304.
- Ustawa Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964r. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), w szczególności art. 572.

- Ustawa z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (t. j. – Dz. U. z 2009r. Nr 175, poz. 1362 z późn. zm.), w szczególności artykuły: 2, 7, 17, 46, 47, 107.
- Ustawa z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2002r. Nr 147, poz. 1231 z późn. zm.), w szczególności art. 2 i 4.

CEL GŁÓWNY PROGRAMU:

Przeciwdziałanie zjawisku przemocy w rodzinie na terenie gminy Małomice poprzez stworzenie profesjonalnego systemu interwencji dla osób zagrożonych przemocą.

CELE SZCZEGÓŁOWE:

1. Diagnozowanie zjawiska przemocy w rodzinie.
2. Podniesienie poziomu wiedzy mieszkańców gminy na temat przemocy domowej.
3. Podejmowanie działań profilaktycznych w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.
4. Zapewnienie odpowiedniej pomocy członkom rodzin, w których występuje przemoc.
5. Zintegrowanie środowisk oraz systematyczna edukacja osób zajmujących się problematyką przemocy w rodzinie.
6. Powołanie i funkcjonowanie Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.

1. Diagnozowanie zjawiska przemocy w rodzinie:

- wypracowanie wspólnej metody rozpoznawania przemocy domowej przez osoby reprezentujące poszczególne grupy zawodowe,
- rejestrowanie przypadków przemocy domowej,
- sporządzanie rocznego raportu dotyczącego zjawiska przemocy w rodzinie i odnotowanych przypadków.

2. Podniesienie poziomu wiedzy mieszkańców gminy na temat przemocy domowej:

- rozpowszechnianie materiałów i ulotek o charakterze informacyjno – edukacyjnym dotyczących zjawiska przemocy w rodzinie,
- spotkania z przedstawicielami społeczności lokalnej służące podniesieniu świadomości społecznej na temat zjawiska przemocy,
- prowadzenie akcji informacyjnych dotyczących możliwości uzyskania pomocy ze strony instytucji gminnych lub innych instytucji obejmujących swym działaniem teren gminy Małomice,
- współudział w organizacji kampanii o zasięgu powiatowym lub wojewódzkim – ukierunkowanych na przeciwdziałanie przemocy w rodzinie.

3. Podejmowanie działań profilaktycznych w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie:

- wczesne rozpoznawanie i reagowanie na sytuacje, w których istnieje podejrzenie występowania przemocy domowej,
- propagowanie skutecznych sposobów powstrzymywania przemocy,
- organizowanie spotkań edukacyjnych dotyczących przemocy w rodzinie dla mieszkańców gminy, np. w świetlicach wiejskich,
- realizacja szkolnych programów profilaktyki przemocy,
- wspieranie aktywnych form spędzania czasu wolnego promującego zachowania bez agresji.

4. Zapewnienie odpowiedniej pomocy członkom rodzin, w których występuje przemoc:

- podejmowanie interwencji w zakresie przeciwdziałania przemocy (porady psychologa, terapeuty, lekarza, prawnika),
- wzmocnienie ochrony ofiar przemocy w rodzinie poprzez stałą współpracę z policją, z sądem oraz kuratorami,
- prowadzenia poradnictwa socjalnego,
- przeprowadzanie rozmów z osobami nadużywającymi alkoholu i stosującymi przemoc w rodzinie,
- terapia dla osób uzależnionych i współuzależnionych,
- zapewnienie działań osłonowych pomocy społecznej zapewniających bezpieczeństwo socjalne ofiarom przemocy domowej,
- kierowanie do odpowiednich instytucji rodziców i opiekunów stosujących przemoc wobec dzieci,
- udzielanie informacji sprawcom przemocy na temat programów korekcyjno - edukacyjnych,

5. Zintegrowanie środowisk oraz systematyczna edukacja osób zajmujących się z problematyką przemocy w rodzinie:

- opracowanie standardów współpracy jednostek, służb oraz innych organizacji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy,
- wypracowanie wspólnych metod oraz koordynacja działań w celu udzielenia kompleksowej pomocy osobom dotkniętym przemocą domową,
- gromadzenie informacji w zakresie potrzeb szkoleniowych osób zajmujących się problemem przemocy w rodzinie,
- pozyskiwanie różnych ofert szkoleniowych dotyczących zjawiska przemocy w rodzinie,
- profesjonalne przygotowanie osób z różnych grup zawodowych do realizacji działań pomocowych, poprzez udział w specjalistycznych szkoleniach z zakresu przeciwdziałania przemocy.

6. Powołanie i funkcjonowanie Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie:

- analiza wniosków składanych do Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych o leczenie odwykowe, pod kątem stosowania przemocy domowej,
- pozyskiwanie informacji na temat przemocy w rodzinie z przeprowadzanych wywiadów środowiskowych,
- przyjmowanie zgłoszeń dotyczących przemocy domowej i uruchamianie procedur mających na celu powstrzymanie przemocy,
- występowanie do odpowiednich służb o podjęcie działań interwencyjnych lub prewencyjnych w sprawach, gdzie ujawniono zagrożenie przemocą w rodzinie,
- występowanie z wnioskami do Prokuratury o wszczęcie postępowania przygotowawczego w sprawie o znęcanie się nad rodziną,
- powoływanie grup roboczych w celu rozwiązywania problemów przemocy w indywidualnych przypadkach,
- stała współpraca z Punktem Konsultacyjnym działającym przy Ośrodku Pomocy Społecznej,
- udzielanie wsparcia psychologicznego, prawnego, medycznego ofiarom przemocy,
- kierowanie do udziału w programach zewnętrznych sprawców przemocy,
- kontrolowanie sytuacji rodzin dotkniętych przemocą domową (wywiady środowiskowe),
- monitorowanie prowadzonych działań w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- prowadzenie dokumentacji dotyczącej przemocy.

ZASOBY UMOŻLIWIĄJĄCE PRZECIWDZIAŁANIE PRZEMOCY W RODZINIE W GMINIE MAŁOMICIE

Do zasobów umożliwiających przeciwdziałanie przemocy w rodzinie można zaliczyć instytucje i organizacje funkcjonujące na terenie gminy oraz obejmujące swoim zasięgiem działania mieszkańców gminy, które prowadzą działalność na rzecz ofiar i sprawców tego zjawiska.

Jednostki wsparcia dla osób dotkniętych przemocą w rodzinie:

- Ośrodek Pomocy Społecznej w Małomicach
- Urząd Miejski w Małomicach
- Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych przy Urzędzie Miejskim
- Punkt konsultacyjny dla osób uzależnionych i współuzależnionych od alkoholu przy OPS
- Praktyka lekarza rodzinnego w Małomicach

- Praktyka pielęgniarki środowiskowo-rodzinnej w Małomicach
- Parafia NNMP w Małomicach
- Komisariat Policji w Szprotawie
- Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Żaganiu
- Rodzinna Poradnia Specjalistyczna przy PCPR w Żaganiu
- Sąd Rejonowy w Żaganiu
- Prokuratura Rejonowa w Żaganiu

PRZEWIDYWANE EFEKTY REALIZACJI PROGRAMU

- systematyczne diagnozowanie zjawiska przemocy w rodzinie,
- zmiana postaw oraz zwiększenie wrażliwości społecznej wobec aktu przemocy w rodzinie,
- udzielanie specjalistycznej pomocy osobom dotkniętym przemocą w rodzinie,
- podwyższenie kompetencji osób zajmujących się problematyką przemocy,
- wzrost liczby osób profesjonalnie pomagających ofiarom i sprawcom przemocy w rodzinie,
- usprawnienie systemu pomocy rodzinom dotkniętym przemocą,
- zmniejszenie skutków psychologicznych wynikających z przemocy,
- zwiększenie poczucia bezpieczeństwa członków rodzin doświadczających przemocy domowej,
- spadek liczby przypadków przemocy w rodzinie.

MONITORING

Burmistrz Małomic sprawuje na bieżąco nadzór nad realizacją programu i podejmuje niezbędne działania zmierzające do osiągnięcia celów wyznaczonych w programie.

ŹRÓDŁA FINANSOWANIA

Źródłem finansowania zadań zawartych w Gminnym Programie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie są środki własne gminy Małomice.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrz Małomic.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY
RADY

Józef Chochra